Daniel - Comentarii W. McDonald

I. FIDELITATEA STATORNICĂ A LUI DANIEL ŞI A COLEGILOR SĂI

Scena pe care se desfăşoară acţiunea din acest capitol este curtea împăratului Nebucadneţar din Babilon la câtva timp după atacul dezlănţuit împotriva Ierusalimului în al treilea an al domniei lui I[eh]oiachim. Nebucadneţar a dat poruncă să i se aducă vreo câţiva tineri evrei „fără vreun defect, frumoşi la înfăţişare şi instruiţi in toată înţelepciunea, având cunoştinţe şi înţelegere în ştiinţă" care să-l slujească în palatul său. Printre aceştia s-au numărat şi Daniel, Hanania, Mişael şi Azaria cărora li s-a dat ulterior nume caldeene, Belşaţar, Şadrac, Meşac şi Abed-Nego. Ca parte din pregătirea lor ei trebuiau să se hrănească din bucatele alese ale împăratului şi să bea vinul său. Între aceste alimente se găseau probabil şi unele cărnuri de animale necurate din punctul de vedere al legilor Vechiului Testament sau aveau legătură cu închinarea la idoli.

S-ar părea că există o discrepanţă între Daniel 1:1 şi Ieremia 25:1. La Daniel se spune că Nebucadneţar a asediat Ierusalimul în anul al treilea al domniei lui Ioiachim, pe când în textul din Ieremia se precizează că anul al patrulea al lui Ioiachim a corespuns cu primul an al lui Nebucadneţar. Explicaţia rezidă în deosebirile dintre sistemul evreiesc şi cel babilonean de calculare a anilor.

Dând dovadă de multă noblеţe, Daniel a refuzat să se hrănească din aceste alimente, cerând permisiunea ca atât el, cât şi prietenii săi să poată consuma legume şi să bea apă. Aşpenaz, căpetenia famenilor (care evident nu avea cunoştinţe despre obiceiurile evreilor, nici despre Dumnezeul lor), a fost îngrozit când a auzit una ca asta, spunând că, întrucât el răspundea de ei, era în pericol să-şi piardă capul, dacă planul lor nu va reuşi.

Totuşi cererea lui Daniel a fost satisfăcută. La sfârşitul perioadei de încercare de zece zile, ei s-au înfăţişat înaintea împăratului, arătând mai bine la faţă şi mai graşi decât toţi tinerii care mâncau din alimentele alese ale împăratului. Şi astfel ei au fost primiţi de împărat. Dumnezeu le-a dăruit acestor tineri cunoştinţă şi pricepere în tot felul de scrieri şi în înţelepciune iar lui Daniel i-a dăruit pricepere în toate vedeniile şi visele sale.

II. VEDENIA LUI NEBUCADNEŢAR DESPRE IMAGINEA ALCĂTUITĂ DIN PATRU METALE

Nebucadneţar a avut un vis pentru care a cerut să i se dea nu numai tălmăcirea, ci şi conţinutul propriu-zis al visului - lucru nemaipomenit de dificil, ca să nu spunem de-a dreptul imposibil de realizat. Proprii săi înţelepţi, caldeenii, nu au fost în stare să-i redea visul sau semnificaţia sa, drept care împăratul a luat o hotărâre cât se poate de aspră conform căreia toţi înţelepţii (inclusiv Daniel şi toţi tovarăşii săi) să fie nimiciţi!

Ca răspuns la rugăciune, Daniel a aflat de la Domnul în timpul unei vedenii de noapte natura visului şi tălmăcirea sa. Mulţumindu-I pentru bunătatea şi îndurarea Sa, Daniel l-a binecuvântat pe Dumnezeul cerului compunând o minunată rugăciune de laudă. Apoi s-a dus la Arioc ca să preîntâmpine omorârea înţelepţilor Babilonului. După ce a fost dus de Arioc în prezenţa împăratului, Daniel a dezvăluit sursa secretului său de provenienţă divină.

Daniel a făcut cunoscut faptul că împăratul a văzut un chip mare, splendid şi înfricoşător. Capul acestei imagini era din aur curat, pieptul şi braţele din argint, pântecele şi coapsele din bronz, fluierele picioarelor din fier iar picioarele de fier şi de lut. Nebucadneţar a văzut, în visul său, cum o piatră s-a dezlipit fără ajutorul vreunei mâini, a izbit picioarele de fier şi de lut ale chipului şi le-a făcut ţăndări. Piatra care lovise chipul s-a făcut un munte mare ce a umplut tot pământul.

Chipul acesta reprezenta cele patru puteri mondiale ale Neamurilor care aveau să domine lumea, stăpânind şi peste poporul evreu. Nebucadneţar, monarhul absolut (Babilonul), a fost capul de aur (v. 38). Persia a fost reprezentată prin braţele de argint, un braţ fiind Media, celălalt Persia. Grecia, a treia împărăţie, a fost pântecele şi coapsele de bronz. Imperiul roman a fost reprezentat de cele două fluiere ale picioarelor şi de picioarele de fier, fluierele picioarelor fiind aripile de est şi respectiv de vest ale împărăţiei. Picioarele de fier şi de lut reprezintă imperiul roman, trezit din starea sa de latenţă, iar degetele de la picioare reprezintă zece regate. Observaţi valoarea descrescătoare a metalelor, în paralel cu sporirea puterii (cu excepţia picioarelor din fier şi lut). Observaţi de asemenea că omul îşi înfăţişează imperiile sub forma unor metale preţioase, pe când Dumnezeu prezintă aceste împărăţii în chip de fiare sălbatice (cap. 7). Domnul Isus este piatra tăiată fără ajutorul mâinilor. El va distruge cele patru împărăţii şi va domni peste întregul pământ, împărăţia Sa rămânând veşnic în picioare.

Când a auzit împăratul Nebucadneţar înţelepciunea lui Daniel, l-a făcut dregător peste întreaga provincie a Babilonului şi administrator şef peste toţi înţelepţii din Babilon. Iar cei trei tineri evrei [prieteni ai lui Daniel] au primit posturi de adjuncţi sau asistenţi ai săi.

III. IDOLUL DE AUR AL LUI NEBUCADNEŢAR ŞI CUPTORUL DE FOC

Nebucadneţar a făcut un chip idolatru din aur sau o statuie, cu înălţimea de şaizeci de coţi, plasând-o în câmpia Dura. Apoi a dat poruncă tuturor oamenilor, ca la auzul sunetului trâmbiţei, cavalului, chitarei, lirei, psaltirii, cimpoiului si a tot felul de instrumente de muzică, toţi să se proştearnă şi să se închine acestei imagini, cei care vor îndrăzni să nu se închine urmând să fie aruncaţi într-un cuptor aprins.

Şadrac, Meşac şi Abed-Nego, fiind evrei credincioşi, au refuzat să se închine idolului, drept care au fost pârâţi de unii caldeeni la împărat.

Acesta le-a dat şansa să se răzgândească, dar ei nu s-au clintit din hotărârea lor. Ce minunată a fost încrederea lor că vor fi izbăviţi! Dar chiar şi dacă nu vor fi izbăviţi, ei au precizat că vor rămâne fideli Domnului. Prin urmare, împăratul a poruncit să fie încălzit cuptorul aprins de şapte ori mai tare ca de obicei şi apoi a poruncit ca cei trei tineri evrei să fie aruncaţi în el îmbrăcaţi.

Cuptorul a fost atât de încălzit încât oamenii care i-au aruncat pe cei tineri în el au fost omorâţi. Dar când a privit Nebucadneţar plin de uimire în cuptor, a văzut patru bărbaţi, respectiv cei trei tineri evrei şi al patrulea, al cărui chip era ca al Fiului lui Dumnezeu (NKJV) sau ca a unui fiu de dumnezei (text marginal din ediţia NKJV). Noi credem că a fost într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, indiferent de ce a crezut împăratul. Domnul procedează în felul următor cu noi: fie ne izbăveşte din necazuri, fie este alături de noi când trecem prin necazuri.

Tinerii evrei au fost total nevătămaţi. Focul a ars doar legăturile cu care erau legaţi. Suferinţele nu fac altceva decât să ne elibereze de lucrurile ce ne ţin legaţi. Regele a fost atât de impresionat încât a interzis să se vorbească împotriva Dumnezeului evreilor, promovându-i pe cei trei tineri în provincia Babilon. Toate acestea în pofida faptului că aceştia nesocotiseră cuvântul său!

IV. VISUL LUI NEBUCADNEŢAR DESPRE ARBORELE RUINAT ŞI SEMNIFICAŢIA SA

Aici regele Nebucadneţar asistă la măreţia Dumnezeului Celui Preaînalt şi trece printr-o experienţă care îl conduce la convertire (v. 1-3). El a visat un vis pe care înţelepţii săi nu au reuşit să-l dezlege, drept care a trimis după Daniel şi i-a istorisit visul.

În visul său Nebucadneţar a văzut un copac foarte înalt, frumos şi plin de rod. Copacul acesta a crescut foarte mult, vârful său înălţându-se până la cer şi întinzându-se până la marginile pământului. Un paznic sfânt din cer a poruncit ca acest copac să fie tăiat şi despuiat de frunze, până când va rămâne doar un ciot cu rădăcinile sale în pământ.

Apoi sfântul a făcut portretul unui om care şi-a pierdut minţile şi a devenit aidoma unui animal sălbatic al pământului timp de şapte ani.

Daniel i-a spus împăratului că acest copac îl înfăţişa pe el şi imperiul său mondial. El avea să-şi piardă tronul, devenind nebun timp de şapte ani, trăind ca un animal de pe câmp. (Termenul medical ce defineşte această stare este boantropie.(Boantropiea (om-bou) este o formă rar întâlnită de monomanie. Dr. R. K. Harrison relatează pe larg un astfel de caz pe care l-a întâlnit la un spital de boli mintale din Londra) Dar ciotul a însemnat că Nebucadneţar nu va fi nimicit, ci restaurat.

Daniel l-a sfătuit pe împărat să-şi schimbe purtarea. Dar după douăsprezece luni în care împăratul n-a dat dovadă de nici o pocăinţă, vedenia s-a împlinit. Timp de şapte ani el a trăit ca un animal sălbatic. La sfârşitul acestei perioade de timp, el s-a întors la Dumnezeu şi a recunoscut că El este Cel Preaînalt care trăieşte în veac. Apoi împăratul a fost restaurat la gloria de odinioară a împărăţiei sale.

V. CĂDEREA LUI BELŞAŢAR VESTITĂ DE MÂNA CARE A SCRIS PE PERETE

Belşaţar a fost fiul lui Nabonidus şi nepotul lui Nebucadneţar („tatăl" din v. 2 poate avea şi sensul de „bunic"). Belşaţar a dat un mare ospăţ, la care a folosit vasele sacre de aur şi argint pe care Nebucadneţar le furase din templul din Ierusalim pentru această petrecere idolatră. Regele şi anturajul său s-au îmbătat cu vin, elogiindu-şi dumnezeii de aur şi argint, de bronz şi de fier, de lemn şi de piatră.

În timp ce împăratul şi dregătorii aflaţi sub conducerea sa bencheluiau, deodată au apărut degetele unei mâini de om, care au scris pe perete. Îngrozit, împăratul a oferit roba sa de purpură, un lanţ de aur şi promovarea în unul din cele trei posturi de conducători (probabil împreună cu Nabonidus şi Belşaţar) oricărui om care va putea tălmăci scrisul.

La sugestia reginei, a fost adus Daniel şi rugat să interpreteze semnificaţia scrisului. (Asta se referă probabil nu la soţia lui Belşaţar, ci la ceea ce noi am numi regina mamă.) Chiar după scurgerea unui număr apreciabil de ani şi după schimbările intervenite în guvernul împărăţiei, cineva şi-a amintit de excelenta înţelepciune şi spiritualitate a lui Daniel. Prin urmare, Daniel a fost dus în faţa împăratului.

După ce a trecut în revistă experienţa iui Nebucadneţar şi l-a mustrat asprii pe Belsaţar pentru profanarea vaselor din templu, prin folosirea lor în cadrul unui ospăţ idolatru însoţit de beţie, Daniel a trecut la descoperirea scrisului şi a semnificaţiei sale.

Cuvintele scrise de mână au fost: MENE, MENE, TECHEL, UP-HARSIN. MENE înseamnă „numărat" Dumnezeu a numărat imperiul babilonean şi i-a pus capăt. TECHEL (Techel este înrudit cu termenul ebraic şechel. Cuvintele sunt în limba celor prezenţi la acel ospăţ (aramaica), dar înţelesul a fost atât de încriptat încât ei n-au putut înţelege mesajul. În plus, se poate ca textul să fi fost prezentat în altă scriere decât cea folosită curent în limba aramaică) înseamnă „cântărit." Belsaţar a fost cântărit în balanţă şi găsit uşor. UPHARSEN înseamnă „împărţit" sau divizii. (PHARSIN este pluralul lui PERES. iar particula „U" înseamnă „şi".) împărăţia lui Belşaţar a fost împărţită şi dată mezilor şi perşilor. Chiar în noaptea aceea, armatele medo-persane au mărşăluit în Babilon, ucigându-l pe Belşaţar şi preluând conducerea asupra acestui imperiu mondial. Noul împărat a fost Darius Medul.

VI. DECRETUL LUI DARIUS ŞI GROAPA CU LEI (cap. 6)

În acest capitol, unul din cele mai cunoscute capitole din întreaga Biblie, Daniel trăieşte sub domnia persana. El a fost promovat de împăratul Darius, devenind unul din cei trei guvernatori având în subordine o sută douăzeci de satrapi. Datorită excelentului spirit de care era animat Daniel, Darius s-a gândit să-l facă mai mare peste întregul domeniu.

Poarta Iştar. O procesiune înaintează pe Calea lui Marduc, intrând în palatul lui Nebucadneţar prin masiva poartă Iştar, în această pictură de Maurice Bardin. Faimoase grădini suspendate sunt înfăţişate în colţul din dreapta sus, iar turnul Zigurat al cetăţii se poate vedea în spatele lor.

Slujbaşi geloşi pe Daniel, care ştiau că nu vor găsi niciodată vreun lucru care să constituie o infracţiune reală din partea lui, au reuşit să-l convingă pe împărat să adopte o lege prin care să se interzică orice rugăciune în afară de cele adresate împăratului, timp de treizeci de zile. După ce decretul devenea lege, nu mai putea fi schimbat. Ce exemplu minunat şi vrednic de urmat este statornicia lui Daniel! (1 Petru 3.13-17).

Împăratul Darius a semnat decretul scris, dar Daniel a continuat să se roage lui Dumnezeu de trei ori pe zi, drept care duşmanii lui l-au pârât la împărat. (În Estera, regele Ahaşveroş a fost şi el înduplecat de supuşii săi să scoată o lege cu neputinţă de modificat prin care să fie condamnat poporul lui Dumnezeu. Daniel, ameninţat în groapa cu lei, şi Estera, înfruntându-l pe Ahaşveroş, au fost în pericol de a-şi pierde viaţa. Ambii s-au bizuit însă pe Dumnezeu ca să-i salveze, înfruntând primejdia cu mult eroism. Ambii au fost străini în imperiul persan. În fiecare din cele două cazuri, un rege persan a regretat că a semnat un decret ce a devenit o lege irevocabilă. În ambele relatări, poporul lui Dumnezeu a fost salvat de duşmanii săi.)

Darius s-a chinuit până la asfinţitul soarelui în încercarea de a-l face scăpat pe Daniel, dar decretul nu putea fi schimbat cu nici un chip. Prin urmare, a fost nevoit să dea curs lucrurilor, Daniel urmând să fie aruncat în groapa cu lei. Totuşi regele acesta păgân l-a încurajat pe Daniel, spunând că Dumnezeul pe care Daniel îl slujea necontenit îl va izbăvi. Ce minunat e să observăm cum până şi necredincioşii scot în evidenţă uneori credinţa şi morala unor credincioşi consecvenţi pe care au avut prilejul să-i urmărească îndeaproape. Numai că, din nefericire, adesea

creştinii îşi dezamăgesc prietenii şi rudele necredincioase prin faptul că nu dau dovadă de înaltele norme de credinţă şi trăire creştină pe care lumea se aşteaptă să le vadă etalate de copiii lui Dumnezeu.

Renunţând la obişnuitele sale distracţii nocturne, Darius a petrecut noaptea în post. Dis-de-dimineaţă, plin de îngrijorare, împăratul s-a dus în grabă la groapa cu lei, unde l-a găsit pe profetul evreu nevătămat de aceştia. În maniera sa obişnuită, cucernicul profet l-a dat lui Dumnezeu toată slava: „Dumnezeul meu Şi-a trimis îngerul şi a închis gura leilor, aşa încât aceştia nu mi-au făcut nici un rău."

Apoi pârâşii lui Daniel au fost aruncaţi în groapa cu lei, fiind sfâşiaţi de aceştia. În consecinţă Împăratul Darius a emis un decret către toate popoarele, naţiunile şi limbile ca să dea cinste Dumnezeului lui Daniel.

Primele şase capitole din Daniel sunt în principal de natură istorică; următoarele şase sunt profetice. Visul lui Daniel şi vedeniile sale din capitolele 7 şi 8 au avut loc în timpul domniei lui Belşaţar, împăratul Babilonului, înainte de venirea la putere a mezilor şi perşilor.

În capitolul 7, avem vedenia lui Daniel despre cele patru fiare mari ce au ieşit din mare. (Marea Mare este Mediterană.) Acestea reprezintă patru imperii mondiale. Leul reprezintă Babilonul. Aripile de vultur sugerează iuţeala cuceririi. (Leul înaripat a fost simbolul Babilonului, după cum leul apare şi în emblema Regatului Unit iar vulturul face parte din emblema Statelor Unite.) Aripile smulse se referă probabil la alienarea mintală a lui Nebucadneţar iar restul versetului 4 la refacerea şi convertirea lui.

Ursul reprezintă Medo-Persia. Latura persană a fost elevată la o poziţie superioară faţă de cea a mezilor. Cele trei coaste pe care le ţinea în gură reprezintă probabil trei sectoare ale imperiului babilonean ce au fost prădate de mezi şi perşi sub domnia iui Cirus - Babilon în est; Egipt în sud; şi regatul Lidian în Asia Mică.

Leopardul este tipul Greciei. Cele patru aripi de pasăre ale sale se referă la rapida expansiune a imperiului grec. Cifra patru reprezintă lumea, pe când termenul aripi se referă la iuţeală. În decurs de numai treisprezece ani, Alexandru a cucerit lumea, mărşăluind până în India. Apoi el a murit la vârsta de treizeci şi trei de ani - ducându-se în mormânt cu mâinile goale. Cele patru capete ale leopardului au iniţiat după câte se pare divizarea imperiului în patru părţi, conduse de patru generali ai lui Alexandru, după moartea acestuia.

A patra fiară, puternică şi distructivă, s-a deosebit de celelalte, dar a fost dominată de aceleaşi trăsături de fiară, Este descrisă drept nespus de înspăimântătoare şi de puternică, cu dinţi mari de fier - toate acestea fiind o referire la imperiul roman, ce avea să succeadă imperiului grec, după care avea să înceteze. Apoi, după o perioadă considerabilă de timp, avea să fie reanimat. În forma sa reanimată, urmează să aibă zece coarne, adică zece regi şi un corn mic, adică viitoarea căpetenie a imperiului roman reanimat - Anticrist.

În versetul 9, Daniel zugrăveşte al cincilea şi ultimul imperiu mondial - glorioasa împărăţie a Domnului Isus Cristos. Lui I se va da domnia universală. Descrierea Celui Bătrân de Zile din aceste versete se aseamănă cu cea a lui Cristos de la Apocalipsa 1. Dar această identificare e mai estompată în versetul 13 prin expresia Unul ca Fiul Omului venind înainte de Cel Bătrân de Zile. În acest caz ar însemna că Cristos ar veni înainte de El însuşi. Poate că e mai bine să considerăm aici varianta că Cel Bătrân de Zile este Dumnezeu Tatăl. Unul ca Fiul Omului ar fi în acest caz Domnul Isus, care vine înainte de Tatăl pentru a I se încredinţa împărăţia. Cel Bătrân de Zile ocupă scaunul de Judecător la curte (v. 10,26). Cornul mic şi imperiul său sunt distruse (v. 11). Celelalte imperii mondiale îşi încetează de asemenea existenţa, dar naţiunile şi populaţia acestora îşi continuă existenţa (v. 12). Domnului Isus i se acordă stăpânire, slavă şi o împărăţie care nu va fi înlocuită niciodată (v. 14).

Când Daniel şi-a exprimat nedumerirea şi neliniştea, un tălmăcitor neidentificat a explicat că cele patru fiare mari reprezintă patru domnitori mondiali care se vor ridica din pământ, dar vor fi înlocuiţi de împărăţia Celui Preaînalt şi a sfinţilor Săi. Pe când împărăţiile acestei lumi vor trece cu toate, sfinţii celui Preaînalt vor avea o împărăţie veşnică. În versetul 3 fiarele ies din mare, care este în general simbolul naţiunilor neevreieşti. Aici în versetul 17 ele ies din pământ, fiind probabil o referire la caracterul lor nespiritual şi la concepţia lor morală legată doar de pământ.

Daniel a fost dornic să cunoască amănunte legate în special de fiara a patra, care le-a întrecut pe celelalte în privinţa cruzimii şi ferocităţii. De asemenea a dorit să cunoască adevărul şi despre cele zece coarne şi despre celălalt corn, înaintea cărora căzuseră trei. El a văzut cum cornul cel mic a făcut război sfinţilor din timpul Tribulaţiei, până când a venit Cel Bătrân de Zile, punând capăt suferinţelor lor şi dându-le împărăţia.

Tălmăcitorul neidentificat a dat explicaţiile necesare în legătură cu fiara a patra, cu cele zece coarne şi cu înfumuratul corn mic. Acesta va huli pe Cel Preaînalt, îi va persecuta pe sfinţi şi va încerca să modifice calendarul ebraic timp de trei ani şi jumătate. (Aceasta este Marea Tribulaţie sau Marele Necaz descris de Domnul Isus la Matei 24:21). Dar va fi deposedat de puterea sa şi împărăţia veşnică a Domnului nostru va fi inaugurată. Daniel a răspuns cu uimire şi consternare.

VIII. VEDENIA LUI DANIEL DESPRE NAŢIUNILE BERBEC ŞI CAPRĂ

Peste doi ani Daniel a avut o vedenie a unui berbece şi a unui ţap. Berbecul a fost Persia iar cele două coarne doi regi: al Mediei şi al Persiei. Un corn a fost mai înalt decât celălalt, căci regele persan a fost mai puternic. Berbecul a fost pornit pe cuceriri militare, spre vest, spre nord şi spre sud, părând de neînvins.

Apoi un ţap (Grecia) a venit din vest şi a făcut cuceriri extraordinare. La moartea lui Alexandru, împărăţia sa a fost divizată în patru părţi, descrise prin cele patru coarne de seamă, care au venit spre cele patru vânturi din cer.

Unul din aceştia a fost ulterior condus de cornul mic (Antioh Epifanul), ale cărui succese militare l-au purtat în sud, în est şi în Palestina (Ţara Slăvită). Versetul 10 descrie persecuţiile lansate de el împotriva evreilor. (Antioh se înscrie în lungul şir al celor ce i-au urât pe evrei, din care fac parte şi Haman şi Adolf Hitler. Antioh este un tip al lui Anticrist ce va veni. Lui Antioh îi plăcea să i se spună Epifanes (Ilustrul), dar evreii l-au poreclit altfel: Epimanes (Nebunul)! Istoria sa este redată în cărţile apocrife Macabei) El a rostit blasfemii la adresa Domnului, a făcut să înceteze jertfele la Ierusalim şi a profanat templul (v. 11, 12). Daniel a aflat că această profanare va dura două mii trei sute de zile. Lucrul acesta s-a întâmplat între 171 î.Cr. şi 165 Î.Cr.

Lui Gabriel i s-a poruncit să-i explice lui Daniel ce însemna vedenia.

Deşi era un om curajos şi evlavios, totuşi Daniel a fost atât de copleşit de frică în prezenţa îngerului încât a căzut cu faţa înainte într-un somn adânc. Poate prin asta s-a subliniat puterea şi sfinţenia lui Dumnezeu care se simt chiar şi în prezenţa îngerilor Săi. Explicaţia vedeniei începe în versetele 19-22, dar la versetul 23 se pare că ni se oferă o imagine ce transcende perioada lui Antioh Epifanul, ducându-ne la viitorul său omolog - un rege cu trăsături fioroase care îl va prigoni fără milă pe poporul sfânt în timpul Marii Strâmtorări. El va fi plin de viclenie, mândrie şi înşelăciune şi se va semeţi chiar şi împotriva Prinţului prinţilor (Domnul Isus Cristos), dar va fi nimicit prin intervenţie divină. Lui Daniel i s-a spus că vedenia se referă la viitor.

Daniel s-a îmbolnăvit, suferind mai multe zile şi rămânând perplex şi uluit.

IX. VEDENIA LUI DANIEL CU PRIVIRE LA CELE ŞAPTEZECI DE SĂPTĂMÂNI ALE SUPREMAŢIEI NEEVREILOR

Acţiunea din acest capitol are loc în timpul domniei lui Darius Medul. Studiind cartea Ieremia, Daniel şi-a dat seama ca cei şaptezeci de ani de captivitate sunt pe punctul de a se încheia.

El a mărturisit propriile sale păcate şi pe cele ale poporului său (vorbind la persoana întâi plural) şi rugându-L pe Domnul să-Şi împlinească promisiunile cu privire la Ierusalim şi la poporul Iuda. Ca răspuns la rugăciunile sale, Dumnezeu i-a dăruit profetului extrem de importanta revelaţie cu privire la cele „şaptezeci de săptămâni," revelaţie ce a fost denumită „coloana vertebrală a profeţiilor din Biblie."

Cererile lui Daniel s-au întemeiat pe caracterul lui Dumnezeu (măreţia Sa, caracterul Lui neasemuit de mare şi de nepătruns, credincioşia Sa, neprihănirea, iertarea şi îndurările Sale) şi pe interesele Sale (poporul Tău, cetatea Ta, sfântul Tău munte, lăcaşul Tău de închinăciune).

Pe când se ruga Daniel, Gabriel, zburând repede, a ajuns la el cam la ceasul jertfei de seară, spunându-i că este mult preaiubit - un tribut extraordinar, având în vedere că venea direct din partea lui Dumnezeu. Apoi i-a prezentat lui Daniel o privire de ansamblu a istoriei viitoare a poporului evreu sub semnul celor şaptezeci de săptămâni. Fiecare „săptămână" (Termenul ebraic pentru săptămână înseamnă pur şi simplu un set de şapte, o unitate septimală şi astfel unii preferă să-l traducă prin heptadă, termen de provenienţă greacă, însemnând şapte.) reprezintă şapte ani. Întrucât această profeţie este atât de crucială pentru înţelegerea programului lui Dumnezeu, o vom examina etapă cu etapă.

Şaptezeci de săptămâni au fost decretate pentru poporul tău (Israel) şi pentru cetatea ta sfântă (Ierusalim), împlinirea în istorie a primei părţi a profeţiei arată că săptămânile sunt serii de şapte sau săptămâni de câte şapte ani. Astfel şaptezeci de săptămâni echivalează cu 490 de ani. Vom vedea că cele şaptezeci de săptămâni se împart în şapte săptămâni plus şaizeci şi două de săptămâni iar apoi, după un hiat, ultima săptămână din cele 70. La sfârşitul celor şaptezeci de săptămâni, se vor întâmpla următoarele şase lucruri:

Ca să pună capăt fărădelegii, să curme păcatele. Deşi aceasta se referă probabil în sens general la toate căile păcătoase ale Israelului, ea are referire specială la respingerea de către naţiunea Israel a lui Mesia. La a doua venire a lui Cristos, o rămăşiţă se va întoarce la El cu credinţă şi fărădelegile şi păcatele naţiunii vor fi iertate.

Ca să facă împăcare pentru nelegiuire. Temelia împăcării a fost pusă la Calvar, dar aici avem o referire la acea perioadă de timp, situată în viitor, când porţiunea credincioasă a naţiunii Israel va beneficia şi se va bucura de lucrarea isprăvită a lui Cristos.

Ca să introducă neprihănirea veşnică. Şi aceasta ne trimite în viitor la A Doua Venire şi Mileniu, când Regele va domni în neprihănire. Este neprihănire veşnică în sensul că va continua şi după cei o mie de ani, intrând în eternitate.

Ca să pecetluiască vedenia şi profeţia. Corpul principal de profeţii ale Vechiului Testament se concentrează pe glorioasa revenire a lui Cristos pe pământ, şi pe domnia Sa ce va începe atunci. Prin urmare, corpul principal de profeţii se vor împlini la sfârşitul celor şaptezeci de săptămâni.

Şi să ungă locul Preasfânt La începutul domniei de o mie de ani, templul descris la Ezechiel 40-44 va fi uns şi consacrat la Ierusalim. Gloria va reveni în Persoana Domnului (Ezechiel 43:1-5).

Pentru ca să ştii şi să înţelegi că de la darea poruncii de restaurare şi rezidire a Ierusalimului. Aici este vorba despre decretul lui Artaxerxes din 445 Î.Cr. (Neemia2:l-8).

Până când Mesia Prinţul. Asta se referă nu doar la Prima Venire a lui Cristos, ci mai cu seamă la moartea Sa (vezi v. 26a).

Vor fi şapte săptămâni, (patruzeci şi nouă de ani) şi 62 săptămâni (434 ani). Cele şaizeci şi nouă de săptămâni sunt împărţite în două perioade: şapte săptămâni şi şaizeci şi două de săptămâni. Cetatea va fi rezidită, cu piaţa şi cu canalul de apărare, chiar în vremuri de restrişte. Ierusalim avea să fie rezidit (în timpul primei perioade de şapte săptămâni) cu o piaţă publică şi cu un canal protector, dar nu fără opoziţie şi tulburări.

Apoi după cele şaizeci şi două de săptămâni - adică după partea a doua din intervalul de şaizeci şi nouă de săptămâni, respectiv porţiunea de şaizeci şi două de săptămâni, care coincide cu sfârşitul celei de-a şaizeci şi noua săptămâni, Mesia va fi tăiat. Aici avem o referire neîndoioasă la moartea Mântuitorului pe cruce.

Cu un secol în urmă în cartea sa intitulată The Corning Prince (Prinţul care va veni), Sir Robert Anderson a oferit calcule exacte cu privire la cele şaizeci şi nouă de săptămâni, folosind „anii profetici," ţinând cont de anii bisecţi, precum şi de erorile care s-au strecurat în calendar, de tranziţia de la perioada premergătoare lui Cristos şi la cea de după Cristos, etc, şi a constatat că cele şaizeci şi nouă de săptămâni au luat sfârşit exact în ziua triumfătoarei intrări a lui Isus în Ierusalim, cu cinci zile înainte de moartea Sa.(Aprilie 6, anul 32 d.Cr.,- potrivit lui Anderson. În vremurile noastre, Dr. Harold Hoehner, pornind de la daţi diferite de plecare (anul 444 î.Cr.) şi sosire (33 d.Cr.), a elaborat de asemenea un set perfect de date pentru această profeţie.)

Dar nu pentru El însuşi, sau, textual, şi nu are nimic. Asta ar putea să însemne că El nu a primit nimic de la naţiunea Israel, la care venise El. Sau ar putea însemna că El a murit fără să lase moştenitori aparenţi (Isaia 53.8). Sau ar putea fi o afirmaţie cu caracter general despre sărăcia Sa lucie, ca unul care nu a lăsat în urmă decât hainele cu care era îmbrăcat.

Şi poporul prinţului care va veni. Acest prinţ care va veni este căpetenia imperiului roman reanimat, despre care unii cred că este Anticrist. El va pune mâna pe putere în timpul Tribulaţiei. Prin poporul său se înţelege, desigur, romanii. Va distruge cetatea şi lăcaşul de închinăciune. Romanii, sub Titus, au distrus Ierusalimul şi minunatul templu de marmură, împodobit cu aur în anul 70 d.Cr.

Sfârşitul va fi cu un potop. Cetatea a fost nivelată ca de un potop. Nici o piatră din templu, de pildă, nu a mai rămas deasupra celeilalte. Titus a interzis soldaţilor aflaţi sub comanda sa să incendieze templul lui Irod, dar pentru că doreau să pună mâna pe aur, aceştia au nesocotit porunca sa, rezultatul fiind topirea aurului. Pentru a putea recupera aurul ce se scursese printre pietre, soldaţii au fost nevoiţi să desprindă cu ranga pietrele una de alta, astfel împlinind cuvintele lui Cristos de la Matei 24:1, 2, precum şi profeţia lui Daniel.

Şi până la sfârşitul războiului sunt stabilite pustiiri. De atunci încolo, istoria cetăţii avea să fie una plină de războaie şi nimiciri. Sfârşitul de aici înseamnă sfârşitul vremurilor Neamurilor.

Am ajuns acum la săptămâna a şaptezecea. Cum am arătat deja, există un hiat între săptămâna a şaizeci şi noua şi săptămâna a şaptezecea. Această perioadă parantetică este Epoca Bisericii, care durează de la Rusalii până la Răpire. Ea nu este menţionată expres în Vechiul Testament, căci a fost o taină ascunsă de Dumnezeu de la întemeierea lumii, dac descoperită de apostolii şi profeţii din perioada Noului Testament. Dar principiul unui hiat este minunat ilustrat de Domnul nostru în sinagoga din Nazaret (Luca 4:18, 19). Isus a citat textul de la Isaia 61:1,2a dar s-a oprit imediat după cuvintele „anul de îndurare al Domnului" (Prima Sa venire), omiţând judecata ce va avea loc la A Doua Sa venire, reprezentată prin restul cuvintelor din textul citat: ,,şi ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru" (Isaia 6l:2b). Între „anul de îndurare al Domnului" şi „ziua răzbunării Dumnezeului nostru" urma să se deruleze Epoca Bisericii. Apoi el (prinţul roman) va confirma un legământ cu mulţi (adică cei mai mulţi membri necredincioşi din cadrul naţiunii Israel) pe timp de o săptămâna (perioada de şapte ani a Tribulaţiei). Acest legământ ar putea îmbrăca forma unui tratat de pace, tratat de neagresiune sau a unei garanţii de asistenţă militară în căzui unui atac din partea unei naţiuni împotriva Israelului.

Dar la mijlocul săptămânii el va pune capăt jertfei şi ofrandei. Prinţul roman va deveni ostil faţă de Israel, interzicând continuarea jertfelor şi ofrandelor aduse în cinstea lui Iehova.

Şi pe aripa urâciunilor. Aflăm de la Matei 24:15 că el va ridica o imagine idolatră abominabilă în templu şi va obliga pe toţi să i se închine. Unii cred că aripa de aici se referă la o aripă a templului.

Va fi cel care pustieşte. El va persecuta şi distruge pe cei ce refuză să se închine chipului ridicat de el.

Chiar până consumarea, care este stabilită, va fi turnată peste pustiire. Groaznicele persecuţii îndreptate împotriva evreilor vor continua pe toată perioada celei de-a doua jumătăţi a Tribulaţiei, de trei ani şi jumătate a săptămânii a şaptezecea, o perioadă cunoscută sub denumirea de Marea Tribulaţie sau Marea Strâmtorare. Apoi prinţul roman, „cel ce face pustiirea," va fi el însuşi nimicit, cum a decretat Dumnezeu, fiind aruncat în iazul de foc (Apocalipsa 19:20).

X. VEDENIA SLAVEI LUI DUMNEZEU- O SCHIŢĂ A EVENIMENTELOR VIITOARE

Evenimentele din acest capitol au avut loc în al treilea an al lui Cirus, regele Persiei. Unii captivi se întorseseră deja la Ierusalim, în baza permisiunii oferite de decretul lui Cirus, dar Daniel rămăsese în exil. După ce a jelit timp de trei săptămâni, poate din pricina relatărilor descurajatoare primite din partea celor care reveniseră în patrie (lucrarea la templu încetase între timp), poate din cauza stării spirituale ne-corespunzătoare a celor aflaţi în continuare în exil, sau poate fiindcă dorea să cunoască viitorul poporului său, Daniel a stat pe malurile fluviului Tigru (ebr. Hiddekel). Acolo a văzut o vedenie a unui om glorios îmbrăcat în haine de in. Această descriere se aseamănă cu cea a Domnului Isus din Apocalipsa 1:13-16.

Apoi un glas i-a explicat lui Daniel de ce a întârziat răspunsul la rugăciunile sale. Prinţul împărăţiei Persiei se opusese timp de douăzeci şi unu de zile. Cine este acest prinţ (sau căpetenie sau dregător), care s-a pus de-a curmezişul rugăciunii lui Daniel atâta timp? Având în vedere ca arhanghelul Mihael, protectorul Israelului, este chemat să intervină, trebuie să conchidem că este vreo putere îngerească malefică, în orice caz cineva mai puternic decât un simplu „prinţ" uman, în excelentul său comentariu asupra cărţii Daniel, Leon Wood oferă următoarea explicaţie:

Întrucât şi Greciei avea să i se repartizeze un „prinţ" similar, la timpul cuvenit (conform v. 20), iar poporul lui Dumnezeu se va afla sub jurisdicţia Greciei, după căderea Persiei şi cucerirea ei de către Grecia, pare justificată concluzia cu Satana adesea repartizează emisari speciali care să influenţeze guvernele împotriva poporului lui Dumnezeu. Negreşit acest capitol aduce o contribuţie însemnată cu privire la elucidarea naturii luptelor dintre puterile superioare cu referire la programul lui Dumnezeu de pe pământ (conform Efeseni 6.11,12).

Dar cum a putut oare Prinţul Persiei să reuşească să I se împotrivească Domnului timp de douăzeci de zile şi cum de a avut Domnul atotputernic nevoie de ajutorul lui Mihail (v. 13)? (Unii, ca de exemplu William Kelly, răspund la aceste obiecţii sugerând că vorbitorul din versetul 13 ar fi o altă persoană decât Domnul.) O soluţie ar fi că „un anume om" din versetele 5 şi 6 nu este Domnul, ci o fiinţă angelică, poate Gabriel. Şi într-un caz, şi-n altul, glasul a explicat de ce rugăciunile lui Daniel au fost împiedicate. După cum s-a arătat deja, prinţul împărăţiei Persiei a fost cel răspunzător de această întârziere. Glasul a promis de asemenea că va dezvălui lucrurile ce se vor întâmpla poporului lui Daniel, evreii, în zilele de pe urmă. Această explicaţie se face în capitolele 11 şi 12.

Se ridică întrebarea dacă glasul a fost cel al omului îmbrăcat în haine de in sau glasul solului îngeresc. Lui Daniel i-au sleit puterile, rămânând mut în urma acestei experienţe, dar a fost întărit de cineva având înfăţişare de om.

Apoi acesta căruia Daniel i s-a adresat cu termenul „domnul meu" a spus că va trebui să se lupte cu prinţul Persiei, după care îl va înfrunta pe prinţul Greciei. În continuare el îi va dezvălui lui Daniel ce este scris în Scriptura Adevărului. Mihail, prinţul „tău" (al lui Daniel şi al poporului său), a fost cel care a stat puternic alături de el în aceste bătălii.

A. Cucerirea de către Grecia a Medo-Persiei

Deşi la data când au fost scrise se refereau la viitor, versetele 1-35 sunt acum parte din istorie. Versetele 36 şi 45 se referă la evenimente viitoare. El din versetul 1 s-ar putea referi la Mihail, menţionat în versetul precedent, sau la Darius. Versetul 2 vorbeşte despre puterea a patru regi ai Persiei şi opoziţia celui din urmă faţă de Grecia. Cei patru regi au fost Cambyses, Pseudo-Smerdis, Darius I (Hystaspes), şi Xerxes I

(Ahaşveroş). Alexandru cel Mare a fost măreţul rege care a smuls puterea mondială din mâinile Persiei, transferând-o în mâinile Greciei.

Imperiul Grec a lui Alexandru Macedon

Când Alexandru a murit, împărăţia lui a fost divizată în patru părţi - Egipt, Siria-Babilon, Asia Mică şi Grecia. Dregătorul Egiptului a fost regele sudului, pe când dregătorul Siriei-Babilon a fost regele nordului. Nici unul din succesorii lui Alexandru nu au fost urmaşi ai săi, ci foşti generali din armata sa.

Versetele 5-35 descriu războaiele ce au durat circa două secole între aceste două regate din urmă. Primul rege al Sudului a fost Ptolemeu I, şi cel ce avea să câştige supremaţia asupra sa a fost Seleuc I al Siriei. Aceştia au fost la început aliaţi, dar apoi au devenit adversari.(Este important să recunoaştem că titlurile „regele Nordului" şi „regele Sudului" se referă la liderii Siriei şi Egiptului ce se aflau pe tron în timpul evenimentelor descrise în orice verset, şi nu acelaşi set de domnitori de pe parcursul întregului text). Ulterior Berenice, fiica lui Ptolemeu II, s-a căsătorit cu Antioh II; regele Siriei, cu scopul de a realiza o împăcare între cele două naţiuni, dar stratagema a eşuat, dând naştere la alte intrigi şi asasinate.

Controlul Ptolemaic asupra Palestinei

Ptolemeu III, un frate ale lui Berenice, a reuşit în atacul său împotriva domeniului lui Seleuc Callinicus, întorcându-se în Egipt cu prizonieri şi multă pradă de război. Doi ani mai târziu Seleuc a lansat un atac nereuşit împotriva Egiptului.

Controlul Seleucid asupra Palestinei, cca. 190 î.Cr.

Fiii lui s-au dovedit mai victorioşi, în special Antioh III. Versetele 10-20 descriu modul în care cumpăna izbânzii a alternat între Nord şi Sud. Versetul 17b ne arată cum Anthioh III a încheiat un pact cu Egiptul, dându-i pe fiica sa Cleopatra (nu renumita sau mult trâmbiţata regină a Egiptului) de nevastă lui Ptolemeu V, dar ea a fugit, trecând de partea Egiptului.

Când Anthioh III a încercat să cucerească Grecia, a fost înfrânt de romani la Termopile şi Magnesia, revenind în patria sa unde a murit în urma unei insurecţii. Succesorul său, Seleuc Filo-pater, şi-a atras oprobriul prin impunerea unor impozite apăsătoare asupra slăvitei împărăţii, Israelul. El a murit în condiţii neelucidate, probabil fiind otrăvit.

Palestina sub Romani

2. Domnia maleficului Antioh Epifanul (11:21-35)

Versetul 21 ne aduce până în punctul înălţării lui Antioh Epifanul, „micul corn" din Daniel 8. Această persoană malefică a obţinut prin intrigi tronul ci; aparţinea de drept nepotului său. Regatele au fost copleşite de forţa sa militară iar marele preot evreu, Onias, prinţul legământului, a fost asasinat.

Antioh a încheiat tratate cu diverse naţiuni, în special cu Egiptul, dar totdeauna numai în avantajul său. Când prăda şi cucerea o provincie, se folosea de bogăţiile obţinute pentru a-şi extinde propria sa putere.

Campania sa dezlănţuită împotriva Egiptului se bucură de menţiune specială. Regele Sudului nu a putut să-i ţină piept, în parte datorită duplicităţii adepţilor săi.

Ulterior atât regele Siriei, cât şi al Egiptului au făcut tot felul de înţelegeri ipocrite şi perfide. Pe când Antioh se întorcea în ţara sa, a început să-şi îndrepte ostilitatea împotriva Israelului, făcând o mulţime de victime şi multe pagube materiale.

Când Antioh a pornit la un nou atac împotriva Egiptului, a primit ripostă din partea romanilor (vasele din Cipru) în apropiere, de Alexandria. La întoarcere, trecând prin Palestina, şi-a vărsat mânia împotriva Israelului. Unii evrei apostaţi au colaborat cu el. El a întrerupt jertfele zilnice, ordonând să se înalţe în lăcaşul de închinăciune un idol. Din istoria laică aflăm că a poluat templul, aducând ca jertfă pe altar un porc. Sfântul legământ (v. 28,30,32) se referă la credinţa evreiască, cu accent special asupra sistemului de jertfe.

Aceste nemaipomenite acte de sacrilegiu au dus la izbucnirea revoltei macabeilor, condusă de Iuda Macabeu („ciocanul") şi de membrii familiei acestuia. Evreii apostaţi s-au dat de partea lui Antioh, dar cei credincioşi au fost puternici şi au realizat mari fapte de vitejie. A fost un timp de groaznice măceluri pe de o parte, dar de mare forţă spirituală şi reviriment, pe de altă parte.

A. Anticrist (11:36-45)

După cum am arătat deja, versetele 36-45 se referă la viitor, ele nefiind încă împlinite. Versetul 36 îl prezintă pe regele înverşunat, a cărui descriere ne duce cu gândul la Anticrist. El va propăşi până când mânia lui Dumnezeu împotriva lui Israel se va fi împlinit. Mulţi cred că el va fi un evreu, în lumina unor sintagme precum: „Dumnezeul părinţilor săi" şi „dorinţa femeilor" (adică Mesia). Cu greu s-ar lăsa evreii înşelaţi de un Mesia dintre neevrei! În orice caz, el îşi va extinde mult stăpânirea prin acţiuni militare agresive.

Avem o problemă în versetele 40-45 în identificarea subiectului desemnat prin pronumele „el". Regele din Sud se confruntă cu acest rege înverşunat pe câmpul de bătălie. Regele din Nord cotropeşte apoi Palestina şi Egiptul. Dar veştile rele primite din nord îl fac să revină în Palestina, unde îşi ridică tabăra între mări (adică între Marea Mediterană şi Marea Moartă) şi Ierusalim. El va fi nimicit, fără să-i vină nimeni în ajutor.

B. Marea Tribulaţie

Versetul 1 descrie Marea Tribulaţie (Marea Strâmtorare), adică cei trei ani şi jumătate ce preced a doua venire a lui Cristos. Unii vor fi înviaţi, pentru a intra în Mileniu împreună cu Cristos; morţii răi vor fi înviaţi la sfârşitul Mileniului (v. 2; vezi Apocalipsa 20:5). Acei sfinţi din timpul

Tribulaţiei care s-au dovedit înţelepţi, ascultând de Domnul şi conducându-i pe alţii la credinţă şi neprihănire, vor străluci în gloria eternă.

Unii comentatori văd versetul 2 ca pe o referire nu la învierea fizică, ci la revirimentul moral şi naţional al lui Israel. După ce străvechiul popor al lui Dumnezeu este readus în ţara sa, în necredinţă, o rămăşiţă va răspunde la chemarea evangheliei şi va intra în Mileniu. Aceştia sunt cei ce se vor trezi la viaţă veşnică. Toţi ceilalţi, care se închină lui Anticrist, vor fi condamnaţi să aibă parte de ruşine şi dispreţ veşnic. După ce a fost îngropat printre Neamuri atâtea secole, Israelul va fi restaurat pe plan naţional şi apoi rămăşiţa credincioasă va trăi experienţa învierii spirituale descrise în Isaia 26:19 şi Ezechiel 37.

Lui Daniel i s-au dat instrucţiuni să păstreze profeţiile într-o carte. În general se crede că partea a doua a versetului 4 s-ar referi la progresele realizate în domeniul transporturilor şi al cunoştinţelor ştiinţifice. Dar probabil că altul este sensul său. Iată cum traduce Darby: „mulţi vor cerceta cu sârguinţă." Tregelles îl redă astfel: „mulţi vor cerceta îndeaproape cartea de la cap la cap." Versetul ne învaţă că mulţi vor studia Cuvântul profetic şi cunoaşterea despre el va creşte în Marea Strâmtorare.

Aceste versete consemnează discuţia ce a avut loc între doi indivizi neidentificaţi şi un om îmbrăcat în [haine de] in cu privire la cât timp se va scurge până la sfârşit. Timpul dat este trei ani şi jumătate (un timp, timpi şi jumătate de timp). Când îşi exprimă în continuare nedumerirea şi neputinţa de a înţelege, i se spune că vedenia nu va fi întru totul limpede până când se va împlini. Dar el poate rămâne liniştit şi asigurat de faptul că cei neprihăniţi vor fi curăţiţi, cei răi se vor arăta pe faţă ca atare şi numai cei înţelepţi vor înţelege. De la începutul Marii Tribulaţii şi până la sfârşit va fi un timp, timpi şi jumătate de timp (trei ani şi jumătate sau 1.260 de zile).

Probabil urâciunea pustiirii va fi stabilită în templul de la Ierusalim cu treizeci de zile înainte de începerea Marii Tribulaţii, asta ar explica cifra de o mie două sute nouăzeci de zile prezentată în acest verset.

Cât despre cele o mie trei sute treizeci şi cinci de zile, explicaţia oferită este că prin aceasta suntem transportaţi dincolo de Venirea lui Cristos şi de judecarea duşmanilor Săi până la începutul domniei Sale.

Lui Daniel i se spune că se va odihni (adică va muri) şi se va ridica la înviere pentru a se bucura de moştenirea sa - adică de binecuvântările din timpul Mileniului cu Mesia al său, Domnul Isus Cristos.

clickbible.org